

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. január 1-jén. Az újesztendő első napján.

Textus: Jelenések könyve 7. rész 14-17. verse: „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten trónja előtt, és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában, és a trónon ülő velük lakik. Nem éheznek és nem szomjazznak többé, sem a nap heve, sem más hőség nem bántja őket, mert a Bárány, aki középen a trónnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és Isten letöröl szemükről minden könnyet.”

Kedves Testvéreim!

Újesztendőbe lépve akaratlanul is előre tekintünk. Vizsgáljuk azt, hogy milyen lehetőségek, milyen örömök, vagy éppen milyen nehézségek várnak ránk. Igyekszünk megtudni azt is, ami ismeretlen, ami nem látható. Ezek között a gondolatok között azonban csak a legkritikább esetben tekintünk egészen előre, nem a 2020-as évre, nem erre a 366 napra, hanem az örökkévalóságra. Bármilyen furcsán hangzik is, de az életünket nem az határozza meg leginkább, hogy mit fogunk megtenni ebben az évben, hogy mit fogunk elérni, hanem az, hogy milyen cél felé haladunk.

Amíg ugyanis csak földi keretek között gondolkodunk, addig semmi mást nem látunk, mint a nehézségeket. Ahogyan az egyik esti énekünk is megfogalmazza: „Kis életem fut s hervadásba hull, Bú lesz a vígság, fényesség fakul, Csak változást és romlást lát a szem...” A 2020-as év is csak arról szól, hogyha elfelejtünk mindent, ami örökkévaló, hogy ismét egy évvel idősebbek lettünk, ismét csak egyre nehezebb lesz minden, ismét szembesülünk majd azzal, hogy számunkra túl gyorsan változik a világ, és semmi, de semmi más nem marad, mint a keserűség. Nem szabad leragadnunk csak ennél az év váltásnál, mert ez csupán dátumvonal. Amikor azonban előre tekintünk az örökkévalóságig, akkor látjuk a teljes távlatot, hadd mondjam így, akkor látjuk a teljes időt, ami minket meghatároz. 2020 legfontosabb feladataként fogalmazhatjuk meg saját magunk számára: figyeljünk arra, ami örökkévaló. Az előbb idézett ének ugyanezt teszi, amikor így folytatódik: „változhatatlan, ő, maradj velem.”

János apostol, amikor a látomássorozatnak részese lesz, akkor sok olyan részlettel találkozik, ami számára ismeretlen. Ezek közé tartozik az is, hogy látja a fehér ruhába öltözöttek sokaságát, akik ott állnak Isten mennyei trónja előtt. A vele beszélő angyal azonban megadja a definíciót is, hogy kik ezek a fehér ruhába öltözöttek. Ők „azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében”. A most elkezdődött esztendő igazi bátorítása ebben a látomás részletben van benne. Mi is elérkezhetünk Isten mennyei világába úgy, hogy rajtunk lesz a fehér ruha. Ebből a látószögből nézve pedig ez a földi élet is egészen másként néz ki.

Mitől lesz akkor más a 2020-as év, hogyha komolyan vesszük ezt a látomást? Attól, hogy tudjuk: a nyomorúság, az éhezés, a szomjázás, a hőség, ahogyan itt a felsorolásban hallottuk, nem örökké tartó nehézség. Rengeteg lelki tehertől megszabadulhatunk, hogyha ezt komolyan vesszük. A munkahelyi terhek, vagy éppen a betegségek fájdalmai nem véglegesek. Az idősödéssel, vagy másként mondva az öregedéssel együtt járó megpróbáltatások nem az egész életünkről szólnak, hanem csupán annak földi szakaszáról. A pénzügyi megpróbáltatások, az esetlegesen meglévő gazdasági nehézségek, a javainkkal való gazdálkodás problémái nem az egész életünkről szólnak, hanem csupán annak földi szakaszáról. A kudarcaink, a botlásaink, a saját magunkból, a lelkünkben fakadó rossz érzések, bántások nem az egész életünkről szólnak, hanem csupán annak földi szakaszáról. Amikor ugyanis az életünket magunk elé képzeljük, akkor az olyan, mint egy egyenes. A végtelenből érkezik, és a végtelenbe tart. Ezen az egyenesen van egy szakasz, ami a születésünktől a halálunkig tart, ez a földi pályánk, ez az, amit mi most látunk. Ezen a szakaszon pedig észleljük az időt, amint évekre, hónapokra, hetekre, napokra, órákra, percekre, másodpercekre bontva járunk-kelünk, és éljük földi életünket. A legfontosabb bátorítása ennek az igeszakasznak az, hogy ami itt látszik, nem az egész, hanem annak csak egy szelete.

Többeknek több formában elmondtam már azt a történetet, ami valószínűleg egész életemet meghatározza majd. Amikor harmadik alkalommal is megsérült a térdem, akkor elkerültem egy orvoshoz, aki a szükséges beavatkozást elvégezte. Beszélgettünk arról, hogy akkor most hogyan tovább. Tekintettel arra, hogy már egy műtéten túl voltam, nem nagyon akartam egy másodikat is vállalni. Ezért abba az irányba kanyarodtunk el, hogy mire kell odafigyelnem. Az orvosi tanács az volt, hogy kerüljek minden olyan sportot, ami hirtelen helyváltoztatással jár. Kicsit szomorúan mondtam el ennek az orvosnak, hogy nagyon szeretek focizni, és elég nehéz lesz ezt megtartani. Mire ő azt válaszolta: „ugyan, mi ez az örökkévalósághoz képest”? Kedves Testvéreim! 2020-ra nézve, de valamennyi évre, hónapra, napra nézve ez a legfontosabb mondat, amit magunkban forgathatunk: mi ez az örökkévalósághoz képest?

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. január 1-jén. Az újesztendő első napján.

Azt azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy ez csak abban az esetben igaz, hogyha a definíció többi része is igaz ránk. Az olyan emberek képesek így gondolkodni, az életüket így szemlélni, akik „megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében.” Ez az egyik legegyszerűbb és mégis legszebb összefoglalása annak, amit Jézus Krisztus értünk tett. Ő mosott meg minket, és Ő tette fehérré, tisztává az életünket, a lelkünket. A mennyben már nem lesz szükségünk arra, hogy ez a megtisztulás többször megtörténjen, de itt a földön ez újra és újra szükséges. Nem kerülhetjük ki a bűnvallást: sem az egyéni imádságunkban, sem a gyülekezetben. Nem kerülhetjük ki a szembesülést azzal, hogy hibázunk, hogy másokat megbántunk, hogy a legjobb szándékunk ellenére is a kapcsolatainkat gyengítjük. Szégünk van arra, hogy mindezeket elmondjuk, megvalljuk, hogy a szívünket kiöntsük a mi Istenünk előtt.

Jézus vére azokat tisztítja meg, akik megmutatják mindazt, ami megtisztulásra szorul. Kisebb gyerekekkel szokott előfordulni, hogy amikor összekoszolják a ruhájukat, a kezüket, akkor azt igyekeznek a szülők elöl elrejteni. Van azonban olyan gyerek is, aki születésétől kezdve utálja, ha valami koszos. Ők azonnal odamennek és megmutatják, hogy kezét mossanak, hogy arcot mossanak, hogy megfürödjenek. Akkor tudunk mi is megtisztulni, hogyha őszintén feltárjuk Jézus előtt azt, ami megtisztulásra szorul.

Mit is jelent ez? Azt, hogy imádságban elmondjuk egészen konkrétan, pontosan, hogy mi az, ami bekoszolt minket. Elmondjuk, hogy az indulataink elragadtak minket, és olyat mondtunk, ami nem volt helyes. Megvalljuk azt, hogy nem voltunk őszinték, hogy hazudtunk, pedig azzal csak rontottunk a helyzetünkön. Megvalljuk, hogy sajnáltuk a másiktól a dolgainkat, önzők voltunk. Őszintén felvállaljuk, hogy az életünket nem sikerül úgy élni, hogy abban mindenek felett és mindenek előtt Jézus Krisztus legyen a középpont. Hiába szeretnénk úgy rendezni a hétköznapijainkat, hogy abban jelen legyen Isten ereje és hatalma, az mégsem sikerül. A sort mindenkinek magának kell folytatnia, hogy az életére nézve mit is jelent a bűnvallás, vagyis életünk koszos foltjainak Krisztus előtt való megmutatása. Azok tudják az életüket a mennyországra figyelve élni, akik „megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében”.

A megfehéřítésnek azonban van még egy fontos lépése. Elfogadjuk Jézus Krisztus kereszthalálát, mint ami egyedül képes az életünket megtisztítani. Egyes szám első személyben is mondjuk ki magunkban: elfogadom Krisztus kereszthalálát, mint amelyik megtisztítja az életemet. Akkor is, hogyha sok minden rosszat tettem. Akkor is, hogyha életem korábbi éveiben nem Krisztus dicsőségét szolgálták a mindennapjaim. Akkor is, hogyha szégyenfoltként van a lelkemen mindaz, amit mondtam és elkövettem. Nem a bűneim súlya számít, nem az, hogy mi minden terhel engem, hanem az, hogy Megváltónk mit tett értünk. A megtisztulás nem rajtam múlik. Nem én vagyok az, aki azt elvégzem, hanem egyedül a Bárány, a mi Urunk Jézus Krisztus.

Tudom, hogy minden kép csak párhuzamot jelent a lelki dolgokkal, így értsük ezt is, amelyik erről a megtisztításról szól. Amikor egy ruhánk, amelyik nem mosható mosógépben, összekoszolódik, akkor elvisszük a tisztítóba. Pontosán megmutatjuk az ott lévőknek, hogy mire kell alaposabban is odafigyelni. Koszos lett az öltönytadrág alsó része, vagy a kosztüm felsőjének az oldala. A tisztító pedig ezeket feljegyezve, oda hatékonyabb megoldást alkalmaz.

Kedves Testvéreim! Jézus Krisztus vére akkor tisztítja meg az életünket, hogyha tudjuk az őhozzá vezető utat, ismerjük az imádság útját. Pontosán látjuk életünk hibáit, mulasztásait, látjuk a bűneinket. Ugyanakkor elfogadjuk, hogy ez az egyetlen módszer, amelyik képes minket tisztára mosni. Úgy, ahogyan Ézsaiás prófétán keresztül megüzente a Mindenható: „Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéřékké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéřékké lehettek, mint a gyapjú.” (Ézsaiás 1.18)

Újesztendőt kezdünk, de nem akárhogyan. A mennyiekre tekintve, hogy a földi nehézségek ne nyomassanak minket. Újesztendőt kezdünk, de nem akárhogyan. Jézus Krisztussal, a mi Megváltónkkal. Úgy, hogy közösségben, az úrvacsorában megéljük az Ő megújító, megtisztító szeretetét és kegyelmét. Így válhat valóra újra és újra az, amit az egyik szép ének megfogalmaz: „Jézus, te égi szép, tündöklő fényű név | Legszenőbb itt alatt, e föld színén, | Benned van irgalom, Terólad zeng dalom | Erőd magasztalom, ragyogj felém! (...) Tisztíts meg teljesen, szenteld meg, | Hadd legyen fényedből fény sugar az életem. | Míg a homályon át a lelkem otthonát, | Világosságodat elérhetem!”

Ámen!